

Окрилені поезією

Ніна АРЕНДАР,

*учитель української мови і літератури
Височанського ліцею Височанської сільської ради
Ніжинського району Чернігівської області*

ВІРШОВАНІ ВИШИВАНКИ НІНИ АРЕНДАР

Проживає в с. Велика Доч на Чернігівщині. Вірші пише ще зі шкільних років. Має публікації переважно в періодичних виданнях, зокрема в журналі «Дніпро», газеті «Вісті Борзнянщини», часописі «Літературний Чернігів», поетичній антології членів літературної студії Ніжинського педагогічного університету імені М.В. Гоголя «Заспів», двох випусках літературного альманаху «СНП» (сучасна новелістика і проза), колективних збірках. У співпраці з композиторами написано 40 пісень на її вірші (зокрема – «Мелодія дощу», музика, виконання і відеокліп Володимира Брянцева, «Привіт із юності» – музика Григорія Сидоренка (<https://www.facebook.com/arendar.nina>)).

Проникливі щирі рядки поезій Ніни Арендар вражають художньою довершеністю, тематика філософського спрямування, система образів розмаїта; читач насолоджується красою українського слова, яким авторка майстерно володіє, її словесні мережива на полотні життя передають різні емоційні стани – тихої радості і суму, болю, розчарування, замилювання красою навколишнього світу, туги, тривоги... – увесь спектр переживань досвідченої, мудрої, духовно наснаженої людини.

Мальви

*Квітують мальви, горді і самотні,
Щороку на тім місці, що й колись.
Все виглядають: може, хто у гості?
Та ні, нема... І погляд журно ввись.*

*Була хатина... Пустка проти неба.
І стежечка вже терном заросла.*

Квітують мальви. Їм так мало треба,
Лиш крихітку любові і тепла.

Чарують мальви. Прихистком їм воля,
Стара криниця і похилий тин.
Вітри холодні дмуть щоночі з поля.
Спинився час тут і росте полин.

З-за тину — мальви, ніжні і гостинні,
Хоча не видно стежки до воріт.
І дивиться крізь терни Україна
очима мальв з надією у світ.

30.06.2023

Старенька хата,
Висохла, самотня...
Ріденький чубчик
Сивих бур'янів.
Їй літ багато,
Може, навіть сотня.
А ще ж недавно
Там господар жив!
Там сад буяв,
Раділи скромні квіти,
Шовковиця манила дітлахів.
Тепер худими ребрами

Лиш світить,
І терен дикий
Вікна вже заплів.
І ломить спину,
Підкосились ноги.
Тримається стара
З останніх сил.
Давно немає
Стежки до порогу.
Схилилась груша
На трухлявий тин...

11.07.2021

Зі спогадів...

Ластівка крилом черкає землю.
День новий освячують стежки.
У моє дитинство, мило й тепле,
Пішки вже не сходиш навпрошки.

Кладка не рипить уже заклично,
І не сохнуть в травах рушники,
Тільки сонце мружить очі звично,
Вічністю дзвенять роки стрімкі.

Вже сухі столітні перелази
Віднайшли притулок у траві.
Верби постаріли, бо ніразу
Не співали їм пісні нові.

Ластівка крилом черкає землю.
День новий освячують стежки.
Тільки у мрійливий світ і теплий
Вже немає стежки навпрошки...

19.04.2021

*Відпливає останній вагон,
Залишивши весну на пероні.
Ніби вчора, недавно, як сон...
Та вже осінь – туманом на скроні.
Через поле, тунелі, мости
Мчить, як вихор, мій швидкісний потяг.
Серце прагло недавно цвісти –
Нині тужно й журливо: «Що потім?»
В круговерті заплутаних днів
Нескінченним потоком зупинки.
Лине спогадів потяг-архів.
Ех, зійти б десь мені на хвилинку!
Літо, осінь, зима і весна...
Ще малює життя назви станцій.
Та тієї вже тільки нема,
Де так солодко мріялось вранці.
Відпливає останній вагон,
Залишивши весну на пероні.
Відлетіла вона, ніби сон.
Посрібліла печаль мої скроні...*

12.11.2023

Вишиває травень

*Вишиває травень хрестиком і гладдю,
І мережить квітом клумби і двори.
У вінок розкішний – подарунок саду –
Упліта найкращі теплі кольори.*

*Хрестиком і гладдю, ніжністю й любов'ю
Розцвітає щастя ген на полотні.
Вишиє й для мене квіточку бузкову
Із п'яти пелюсток. А чому б і ні?*

*Барви наймиліші підбирає травень.
Білі – то калині, сонцю – золоті.
Мліють на осонні верби кучеряві.
Вишиє зеленим їх на полотні.*

Серденьком червоним – пелюстки півоній.
Півники – рожевим, срібно-голубим.
Пестить і цілує пелюсткові скроні.
Вишиття травневе – із душі глибин.

Квітень 2024

Вже до літа – весна
Облетілим черемухи цвітом.
Відгуляли сади
Свій сезон найпишніших весіль.
Упаду ув обійми
Соковитого щедрого літа,
І на вушко йому:
«Не покинь, не покинь, не покинь...»
Відцвітає весна
Вже калини щемким білоквітом.
Ще черпають натхнення
У ночах п'янкх солов'ї,
Та на обрії літо,
У брилику лагідне літо.
Вже махає привітно
І кличе в обійми свої.
І лоскочуть стежки
Споришам їх обвітрені п'яти,
І петляють кудись
Через душу мою навпрошки.
Як же хочеться теплого,
Мирного літа діждати,
Щоб в обійми його
Повернулися доньки й сини.

24.05.2023